

Arrest

nr. 250 441 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ghaemshahr, Iran en heeft u de Iraanse nationaliteit. Op de laatste avond van 1393 (Iraanse kalender, komt overeen met 20 maart 2015) vroeg uw zus – die bij u in de buurt woonde – of u met haar naar de apotheker wou rijden want zij had medicijnen nodig voor haar zoon. Haar echtgenoot kon niet omdat hij met hun zoontje bij de kapper was. U vertelde uw moeder dat u zo terug zou zijn en ging uw zus ophalen. Samen reden jullie naar de apotheek aan het Meydane Emamplein. U parkeerde op vijftien of twintig meter van de apotheek terwijl uw zus bij de apotheker binnenging. Omdat het nieuwjaarsavond was, was uw zus opgekleed. Wanneer zij twintig minuten later de apotheek buitenkwam, liepen drie mannen op haar af en spraken haar aan. U had meteen door dat haar hidjab het probleem was en ging er naar toe om te kijken wat er aan de hand was.

U vroeg wat het probleem was waarop één van de agenten u vroeg wie u was. Wanneer u zei dat u haar broer was, zei een andere agent tegen u dat u dat dan maar moest bewijzen. Er werd door de agenten gezegd dat haar hidjab het probleem was en dat zij niet goed bedekt was. U sprak hen beleefd aan en vroeg hen om het door de vingers te zien. Ze wouden echter uw zus meenemen en begonnen aan haar te trekken. U werd weggeduwd en u verloor uw zelfbeheersing en het kwam tot een fysieke confrontatie. Ze trokken u op de grond en u kreeg klappen. Er werd eveneens pepperspray in uw ogen gespoten en u hoorde een schot. U voelde iets in uw zij en verloor het bewustzijn. U werd geraakt door zes kogels en door schoppen tegen uw kaak was ook uw gebit stuk. U werd naar het Rezi-ziekenhuis gevoerd terwijl uw zus werd meegenomen door de autoriteiten. Zij mocht de derde of vierde dag naar huis telefoneren en vertelde dan aan uw familie wat u overkomen was. Hierop ging uw familie de ziekenhuizen af en kwamen ze bij u uit. U lag in een coma en werd steeds bewaakt door twee soldaten. Uw zus werd veroordeeld tot vijfenzeventig dagen gevangenis en een geldboete voor het niet naleven van de voorschriften voor de hidjab en verzet tegen haar arrestatie. Omdat zij zwanger was, werd haar een strafvermindering gegeven tot vijfendertig dagen. Na haar vrijlating had zij een miskraam. Na vier maanden ontwaakte u uit uw coma, maar het duurde nog een maand alvorens u iets kon zeggen. U mocht geen bezoek ontvangen, maar één keer per maand kwamen uw broers wel langs omdat de soldaten die u bewaakten de andere kant opkeken. Na zes maanden kon u uit het ziekenhuis ontsnappen doordat uw broers een soldaat hadden omgekocht. U werd onder een laken in een rolstoel het ziekenhuis uitgebracht en ondergebracht bij een koppel in een klein dorp in de buurt van Ghaemshahr waar u verder herstelde. Na drie maanden in dat dorp ging u naar Teheran waar u ondergedoken bleef. Daar kwam eveneens een tandarts langs om uw gebit te herstellen. U bevond zich in een mentaal en fysiek slechte toestand. Twee of drie maanden voor uw vertrek bracht uw broer u op de hoogte dat ze uw vertrek uit Iran aan het regelen waren omdat u veroordeeld was voor onder andere het verstoren van de openbare orde, het beledigen van de islamitische waarden, het belemmeren van de rechtsgang en het beledigen van een ambtenaar in dienst. Op deze overtredingen staat een opgetelde straf van tien tot vijftien jaar gevangenis. Uw familie had een advocaat in de arm genomen die verzet aantekende, maar dit werd niet aanvaard noch kon hij uw dossier inkijken. Uw moeder diende eveneens een boete te betalen en zich borg te stellen omdat zij uw wettelijke voogd was en u niet inging op de aan u gerichte oproepingsbrieven. Op 15/07/2016 verliet u Iran in het gezelschap van een ander Iraans koppel dat zich voordeed als uw ouders. U reisde met een Iraans paspoort met uw foto en uw voornaam in. Jullie vlogen naar Izmir (Turkije), waar diegene die zich had voorgedaan als uw vader u net voordat u met een wagen naar Istanbul zou doorrijden een mapje met documenten gaf. Hierin zaten onder meer uw medisch dossier dat uw familie had opgevraagd bij het ziekenhuis en de gerechtelijke documenten die zij – wanneer u herstellende was - thuis hadden ontvangen. Vanuit Turkije reisde u dan naar Bulgarije waar uw documenten in beslag werden genomen. U reisde verder via Servië en Kroatië naar Slovenië. Daar werd u teruggestuurd naar Kroatië om dan vervolgens teruggestuurd te worden naar Servië, Macedonië en dan naar Griekenland. In Griekenland diende u een verzoek in tot internationale bescherming, maar u ontving er geen antwoord. U werkte er anderhalf jaar in het zwart en vloog dan met een vals document naar Italië. Vandaar reisde u verder naar België waar u op 23 oktober 2018 toekwam. Op 29 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Wanneer u hier was, stuurde uw familie nog enkele documenten op betreffende de gebeurtenissen. De Iraanse autoriteiten gingen nog tot anderhalf jaar na uw vertrek langs bij uw familie en soms werden zij ook meegenomen voor verhoor. Begin 2019 werd u in België geopereerd aan uw buik omdat uw buik ten gevolge van kogelresten geïnfecteerd was geraakt. U vreest bij een terugkeer naar Iran in de gevangenis opgesloten te worden ten gevolge van het tegen u gevelde vonnis, te meer u illegaal het land heeft verlaten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van de 1e pagina van uw paspoort; uw originele shenasnameh, uw originele legerkaart; een kopie van uw vonnis, d.d. 08/02/1394 (28 april 2015) waaruit blijkt dat u bij verstek veroordeeld werd tot een boete; kopieën van twee oproepingsbrieven waarvan één op uw naam en één op naam van moeder om jullie te wenden tot de strafuitvoeringsrechtbank; een kopie van een brief van uw advocaat in Iran waarin hij vraagt uw vonnis te vernietigen; een originele envelop waarin uw documenten verstuurd werden; originele medische documenten waaronder een foto uit Iran van uw tanden, d.d. 4 april 2015, een vaststelling door de centrumarts van uw littekens, een foto van een litteken en een foto van uw gebit; kopieën van Iraanse wetsartikelen; een kopie van een attest van uw cognitief gedragstherapeut waaruit blijkt dat u in behandeling bent, d.d. 2 oktober 2019; een kopie van uw Belgisch medisch dossier betreffende een operatie die u in januari 2019 onderging aan de buik en uw behandeling in mei 2019 ten gevolge van een val met de fiets; twee e-mails van uw advocaat in België, d.d. 22 en 23 juli 2020, met een link naar twee filmpjes op Youtube betreffende gelijkaardige incidenten, maar waar u niet in voor komt en een kopie van de twee reeds ingediende oproepingsbrieven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een brief van uw cognitief gedragstherapeut blijkt immers dat u therapie volgt waarbij u soms overspoeld wordt door flashbacks en emoties. De therapeut liet optekenen dat een korte pauze en wat drinken helpen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid tot pauze aangeboden wanneer u dit nodig achtte (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Iran gearresteerd te worden ten gevolge van een veroordeling die werd uitgesproken omwille van een incident met de Iraanse autoriteiten op oudejaar 1393 (20 maart 2015).

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende uw paspoort en uw vertrek uit Iran die de geloofwaardigheid van uw vervolging in Iran danig ondermijnen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken twee keer dat u Iran legaal met uw eigen paspoort had verlaten (Vragenlijst DVZ, vraag 29 en 37). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat u Iran op een illegale manier uit reisde, maar u wist niet meer zeker of dat dit met uw eigen paspoort was. In het paspoort waar u Iran mee uit reisde stond echter wel uw eigen naam, foto en geboortedatum. U verkreeg dit paspoort van het koppel waarmee u reisde. Nadat u in Turkije was aangekomen, diende u dit opnieuw af te geven (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u dan aan dat u niet met uw eigen paspoort Iran was uit gereisd – hoewel u hier later ook niet meer zeker over was –, maar dat enkel uw voornaam hetzelfde was en u hier niet verder naar had gekeken (CGVS II, p. 3-5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u enkel gezegd had gebruik gemaakt te hebben van een paspoort omdat men zonder niet kan vliegen (CGVS II, p. 4-5). Deze verklaring is geenszins voldoende voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Integendeel, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers ook dat u uw paspoort had weggegooid in Bulgarije (Vragenlijst DVZ, vraag 28 en 29), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat uw paspoort nog thuis lag (CGVS II, p. 3). Bovendien gaf u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat u niet gelet had op de naam van de vader die in uw paspoort stond waarmee u Iran verliet en u ook nooit gevraagd had naar de familienaam van het koppel waarmee u reisde (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan dat de familienaam van de man A. (...) was, maar dat u niet wist welke familienaam in het paspoort stond (CGVS II, p. 4-5). Geconfronteerd met het feit dat dit wel vreemd is dat u wel wist dat het uw eigen foto en voornaam was, maar dat u niet wist welke achternaam, stelde u dat de man met wie u reisde u bij uw eigen naam noemde, ook aan de paspoortcontrole (CGVS II, p. 5). Gezien u aanvankelijk eveneens verklaarde dat ook uw eigen geboortedatum in dat paspoort stond en u dus wel degelijk dit paspoort had ingekeken, houdt deze verklaring geen steek. Bovenstaande vaststellingen laten het vermoeden rijzen dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen is met uw relaas (bv. eerdere verblijven in het buitenland, uw effectieve vertrekdatum uit Iran). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten sterk op de helling te staan.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten blijkt verder uit de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u dat in Bulgarije de politie de belangrijkste documenten betreffende uw gerechtelijke vervolging en hospitalisatie ten gevolge van het incident op oudejaarsavond 1393 (20 maart 2015) in beslag nam. U had deze farde in Turkije ontvangen – in opdracht van uw broer - van de man waarmee u reisde (CGVS I, p. 7/ CGVS II, 7-9). Uw bewering dat uw belangrijkste documenten in beslag werden genomen houdt in alle redelijkheid geen steek. Immers u gaf aan dat u niet wist welke exacte documenten in deze farde zaten en u had deze niet ingekeken (CGVS II, p. 8-9). Het is dan ook opmerkelijk dat uw broer u achteraf per post wel nog uw vonnis, wat in deze wel degelijk als een belangrijk document kan gezien worden, kon bezorgen omdat dit nog thuis lag, te meer u niet wist hoe en wanneer uw familie in het bezit was gekomen van het door u ingediende vonnis en u hier evenmin had achter geïnformeerd (CGVS II, p. 9). Dit gebrek aan kennis en interesse betreffende de kern van uw asielrelaas wordt extra bevestigd doordat uit uw verklaringen blijkt

dat u slechts beperkt op de hoogte bent betreffende het verloop van deze juridische procedures die tegen u zouden lopen. Zo verklaarde u immers dat uw familie op de hoogte was van uw veroordeling op het moment dat zij de eerste brief ontvingen. U vroeg echter nooit wanneer zij deze eerste brief ontvangen hadden (CGVS II, p. 10). U gaf eveneens aan dat uw familie een advocaat raadpleegde, maar u kon zelf niet aangeven of dit voor of na uw vonnis was (CGVS II, p. 11). Deze advocaat ging met een brief naar het gerecht om de beslissing te heroverwegen, maar opnieuw had u nooit geïnformeerd wanneer dit was (CGVS II, p. 11). U kon niet duiden wanneer de rechtszaak tegen u van start ging (CGVS II, p. 8-9) en kon slechts vaagweg stellen dat het vonnis dateert van tussen de 7de en de 10de maand (CGVS II, p. 10). U wist evenmin tot welke gevangenisstraf u veroordeeld werd. U dacht iets tussen de tien en vijftien jaar als u keek naar de straf voor de wetsartikelen waar u voor veroordeeld werd want die straf werd uitgesproken in uw afwezigheid (CGVS II, p. 12). Gevraagd of er iemand geïnformeerd had, stelde u dat uw advocaat geen inzage had gekregen in uw dossier (CGVS II, p. 12). Dat u of uw familie echter niet zou weten welke straf er werd uitgesproken is echter weinig aannemelijk gelet op uw beweringen dat uw familie heel wat gerechtelijke documenten thuis ontvangen had, uw moeder aansprakelijk werd gesteld in uw afwezigheid en uw advocaat het gerecht had gevraagd om hun beslissing te heroverwegen (CGVS II, p. 11 en p. 13). Aansluitend is het trouwens opvallend dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat uw broer u in Iran had verteld dat u veroordeeld was tot een celstraf van 10 jaar (CGVS I, p. 14). Uw gebrek aan kennis betreffende elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U rechtvaardigde uw gebrek aan informatie en kennis door te stellen dat u in die periode herstellende was of niet in staat was om u hierover te informeren (CGVS II, p. 8, 9, 10, 11). Rekening houdend met dat u na uw herstel en uw vertrek uit Iran in 2016 nog steeds contact had met uw familie en dus de mogelijkheid had deze informatie te bekomen (CGVS I, p. 4), overtuigt deze rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie geenszins. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorts dient er tevens gewezen te worden op een aantal incoherenties die werden vastgesteld in de door u neergelegde documenten. Zo stelde u beschuldigd en veroordeeld te zijn voor het verstoren van de openbare orde, het beledigen van de islamitische waarden, het belemmeren van de rechtsgang en het beledigen van een ambtenaar in dienst (CGVS II, p. 11). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt echter dat u voor het verstoren van de openbare orde niet werd veroordeeld. Geconfronteerd hiermee, bleef u echter bij uw bewering dat u ook veroordeeld werd voor het verstoren van de openbare orde. Het louter blijven volharden van deze bewering, is echter onvoldoende om voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Sterker nog, uit het vonnis blijkt louter dat u veroordeeld bent tot het betalen van een boete en geenszins tot een gevangenisstraf, zoals u beweerde (CGVS II, p. 12). Wat betreft de door u ingediende oproepingsbrieven stelde u dat één ervan aan u gericht was en dat, omdat u niet ging, uw moeder werd opgeroepen omdat zij uw wettelijke voogd was (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat uit de data op de oproepingsbrieven blijkt dat deze van uw moeder eerst kwam, gevolgd door deze die aan u gericht was, stelde u dat er meerdere brieven zijn toegekomen en u niet weet welke eerst is aangekomen en er hoogstwaarschijnlijk eerder oproepingsbrieven voor u waren toegekomen (CGVS II, p. 13). Deze verklaring is echter geenszins voldoende gezien u nooit informeerde welke brieven er toekwamen en u dit louter veronderstelde (CGVS II, p. 13). Opnieuw dient er vastgesteld te worden dat u een opvallend gebrekkige kennis vertoont betreffende het verloop van uw beweerde juridische problemen. Uw bemerking na afloop van het persoonlijk onderhoud via een schrijven van uw advocaat dat de tolk deze oproepingsbrieven in een verkeerde volgorde zou hebben weergegeven, volstaat gelet op de genoemde data en personalia in de betrokken oproepingsbrieven niet om deze vaststelling te weerleggen. Tot slot dient er op gewezen te worden dat u niet kon aantonen dat uw zus, die eveneens betrokken was bij het incident op oudejaarsavond 1393 (20 maart 2015), hierom veroordeeld werd (CGVS II, p. 6-7).

Gelet op voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. U stelde geheugenverlies te kennen (CGVS I, p. 3) en u diende ter staving hiervan een brief in van uw cognitief gedragstherapeut. In dit schrijven staat evenwel louter dat u meldt geheugenproblemen te hebben. Uit niets blijkt evenwel dat de waarachtigheid van deze bewering door een bevoegde specialist werd onderzocht. Cognitieve gedragstherapie focust zich bovendien op gedragingen en daaraan verbonden gedachten (bv. Angst- en dwangstoornissen) en niet op geheugenproblemen. Bijgevolg is dit onvoldoende als verklaring voor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden.

Ten slotte gaf u ook aan een vrees te hebben omdat u Iran illegaal had verlaten (CGVS II, p. 14). Zoals reeds aangehaald heeft u geen duidelijkheid gegeven op welke manier u Iran heeft verlaten. Hoe dan

ook blijkt uit de informatie dat ook al gebeuren er controles in de luchthaven van personen die terugkeren vanuit het buitenland naar Iran, uit niets blijkt echter dat Iraniërs die na een illegale vlucht en eventueel een afgewezen verzoek tot internationale bescherming terugkeren naar Iran zouden worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen, louter en alleen omwille van deze illegale vlucht en hun verzoek tot internationale bescherming. Bijgevolg kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, niet worden afgeleid dat u zou worden vervolgd louter en alleen omwille van een illegaal vertrek uit Iran.

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist. Het vonnis en de oproepingsbrieven werden reeds hierboven besproken. Net als de brief van uw advocaat hebben zij enkel bewijskracht indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non casu. De envelop toont enkel aan dat u documenten ontving, wat hier niet betwist wordt. Wat betreft uw medische documenten tonen deze enkel aan dat u medische problemen kende, maar tonen niet aan in welke omstandigheden u deze opliep. De brief van uw gedragstherapeut werd reeds hierboven besproken. De links naar de filmpjes bevatten fragmenten waarin u niet voorkomt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift "tot schorsing en nietigverklaring" in een enig middel op de schending van: "artikel 3 EVRM, schending artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève.

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit een brief van verzoekers cognitief gedragstherapeut blijkt dat verzoeker therapie volgt waarbij hij soms overspoeld wordt door flashbacks en emoties. Om deze redenen werd aan verzoeker tijdens de procedure bij het CGVS steunmaatregelen verleend.

Verzoeker is psychisch nog steeds kwetsbaar. Bij dit verzoekschrift voegt verzoeker een attest van Dr. R.B. (...) die zijn situatie opvolgt als cognitief gedragstherapeut:

(...)

Verzoeker meent dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met de mentale problematiek van verzoeker. Zo verklaart Dr. R.B. (...) in het attest van 18.09.2020 dat verzoeker tijdens de intakegesprekken klachten had zoals slapeloosheid, geheugenproblemen, concentratieproblemen, verlies van interesse en plezier, benauwdheid en impulsiviteit alsook somberheid."

Met betrekking tot de aan hem verweten tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande zijn paspoort, voert verzoeker vervolgens aan:

"Verzoeker stelt dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel heeft gevraagd of hij Iran met een paspoort heeft verlaten en dat men hem niet zou hebben gevraagd of hij Iran legaal heeft verlaten. Op het CGVS verklaarde verzoeker hieromtrent:

(...)

Bovendien vergeet de verwerende partij dat verzoeker tijdens de procedure een kopie neerlegde van de le pagina van zijn eigen paspoort. Teneinde zijn identiteit aan te tonen heeft verzoeker eveneens zijn originele shenasnameh en originele legerkaart neergelegd. Het kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker niet heeft meegewerkt tijdens de procedure zodat dan ook zijn identiteit niet in vraag kan worden gesteld.

Wat betreft zijn reis en paspoort verklaarde hij verder op het CGVS tijdens het eerste persoonlijk onderhoud het volgende:

(...)

Ten onrechte gaat de verwerende partij er van uit dat verzoeker moedwillig zijn paspoort achterhoudt omdat daar mogelijk informatie in staat die niet in overeenstemming is met zijn relaas."

Verzoeker gaat verder in op zijn problemen met de Iraanse autoriteiten. In dit kader stelt hij:

“Verzoeker wenst op te merken dat verzoekers relaas gebaseerd is op objectieve elementen die kennelijk door de verwerende partij niet worden betwist. Afgezien van de stukken inzake zijn identiteit (kopie Is“ pagina van paspoort, shenasnameh en originele legerkaart) legde verzoeker ook een kopie van een vonnis van 08.02.1394 (28 april 2015) waaruit blijkt dat verzoeker bij verstek veroordeeld werd tot een boete; een kopie van twee oproepingsbrieven waarvan één op verzoekers naam en één op naam van verzoekers moeder om jullie te wenden tot de strafuitvoeringsrechtbank; een kopie van een brief van zijn advocaat in Iran waarin hij vraagt het vonnis te vernietigen; originele medische documenten waaronder een foto uit Iran van zijn tanden d.d. 04.04.2015, een vaststelling door de centrumarts van zijn littekens, een foto van een litteken en een foto van zijn gebit; een kopie van een attest van zijn cognitief gedragstherapeut d.d. 02.10.2019, een kopie van zijn Belgisch medisch dossier betreffende een operatie die verzoeker in januari 2019 onderging aan de buik.

De verwerende partij verwijt verzoeker ten onrechte van gebrek aan kennis en interesse met betrekking tot de kern van zijn relaas en dat hij slechts beperkt op de hoogte is van het verloop van de juridische procedures die tegen hem lopen. Hierbij vergeet de verwerende partij dat verzoeker bij verstek is veroordeeld en verzoeker met mentale problemen kampt. Hij heeft aldus de procedure in Iran zelf niet kunnen volgen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker bovendien dat hij in die periode herstellende was of met in staat was om hierover te informeren. Het feit dat verzoeker nog nadien contact had met zijn familie kan deze omstandigheid van overmacht niet verwerpen.

Verzoeker verklaarde dat in Bulgarije de politie de belangrijkste documenten inzake zijn vervolging en hospitalisatie ten gevolge van het incident op oudejaarsavond 1393 (20 maart 2015) in beslag nam. De verwerende partij stelt dat zijn bewering dat verzoekers belangrijkste documenten in beslag werden genomen geen steek houdt. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat verzoeker wel een kopie neerlegde van het vonnis, hoewel hij eerst stelde dat zijn documenten in beslag werden genomen in Bulgarije. Verzoeker heeft eveneens andere juridische documenten neergelegd zoals twee oproepingsbrieven, een brief van zijn raadsman in Iran en medische stukken d.d. 04.04.2015 alsook vaststelling door de centrumarts van zijn littekens.”

Voorts geeft verzoeker aan dat verweerder perfect op de hoogte is van de situatie in Iran met betrekking tot mensenrechtenschendingen. Verzoeker betoogt:

“De verwerende partij kent perfect de situatie in Iran met betrekking tot mensenrechtenschendingen. Zo stelt Amnesty International:

(...)

Het Algemeen ambtsbericht over de situatie in Iran stelt dat er sprake is van straffeloosheid richting gevangenispersoneel en inlichtingendiensten en gebrek aan verplicht onderzoek in dergelijke gevallen:

(...)

Het Algemeen Ambtsbericht Iran van maart 2019 bevestigt dit enigszins:

(...).”

Verzoeker gaat vervolgens in op de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties inzake de door hem neergelegde documenten. In dit kader voert hij aan:

“Tot slot wijst de verwerende partij op een aantal incoherenties die werden vastgesteld in de door verzoeker neergelegde documenten. Zo stelde verzoeker volgens de verwerende partij beschuldigd en veroordeeld te zijn voor het verstoren van de openbare orde, het beledigen van de islamitische waarden, het belemmeren van de rechtsgang en het beledigen van een ambtenaar in dienst. (CGVS II, p. II) De verwerende partij stelt echter dat uit het vonnis blijkt echter dat verzoeker voor het verstoren van de openbare orde niet werd veroordeeld. Verzoeker heeft in het administratief dossier dat zijn raadsman per e-mail mocht ontvangen geen vertaling van dit vonnis kunnen aantreffen zodat hij dan ook volhardt in zijn vorige verklaringen. Het is evenwel niet uitgesloten dat bepaalde juridische begrippen anders vertaald zijn. Wat er ook van zij, de verwerende partij betwist niet dat er een vonnis voorligt en dat verzoeker wel degelijk veroordeeld is. Het feit dat verzoeker ook oproepingsbrieven heeft ontvangen maar de chronologie (één aan zijn moeder en één gericht aan hem) met elkaar heeft verwisseld, zorgt er niet voor dat zijn verklaringen incoherent zijn. Daarbij diende de verwerende partij ook rekening houden met de mentale toestand van verzoeker en het feit dat het incident dateert van 2015.”

Met betrekking tot de documenten die verzoeker heeft neergelegd stelt de verwerende partij dat ze de vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers identiteit wordt niet betwist. Inzake het vonnis stelt de verwerende partij dat het ‘hierboven besproken’ is. De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoeker wel degelijk bij verstek veroordeeld is en hierbij niet lijkt te betwisten dat het zou gaan om het beledigen van de islamitische waarden, het belemmeren van de rechtsgang en het beledigen van een ambtenaar in dienst.

Meer nog, de verwerende partij stelt dat verzoeker veroordeeld is tot het betalen van een boete. In het licht en gelet op het vonnis diende de verwerende partij eveneens concrete motieven opnemen inzake de oproepingsbrieven.

Verder dient te worden bemerkt dat de verwerende partij geen stukken toevoegt inzake de gevolgen van de veroordeling voor het beledigen van de islamitische waarden, het belemmeren van de rechtsgang en het beledigen van een ambtenaar in dienst. De COI Focus d.d. 30.03.2020 die toegevoegd is aan het administratief dossier verschaft enkel zeer oppervlakkige algemene informatie over de migratiecontext, migratiewetgeving, terugnameovereenkomsten, soorten terugkeer en opvolging op het grondgebied.

Gelet op de verklaringen van verzoeker en de stukken die hij neerlegde is de kans reëel dat verzoeker bij terugkeer naar her land van herkomst vervolging zal riskeren.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken en documenten bij het verzoekschrift: een attest van dr. R.B. van 18 september 2020 (bijlage 2) en algemene informatie omtrent de situatie en wetgeving in Iran, onder meer voor personen die de Islam beledigen (bijlagen 3-6).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt in het geheel niet op welke wijze de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), die beide betrekking hebben op het onderzoek in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van zijn voorliggende, eerste verzoek om internationale bescherming geschonden zouden (kunnen) zijn. Derhalve wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt, zoals reeds werd aangegeven, dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een brief van uw cognitief gedragstherapeut blijkt immers dat u therapie volgt waarbij u soms overspoeld wordt door flashbacks en emoties. De therapeut liet optekenen dat een korte pauze en wat drinken helpen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen

verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid tot pauze aangeboden wanneer u dit nodig achtte (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

U stelde geheugenverlies te kennen (CGVS I, p. 3) en u diende ter staving hiervan een brief in van uw cognitief gedragstherapeut. In dit schrijven staat evenwel louter dat u meldt geheugenproblemen te hebben. Uit niets blijkt evenwel dat de waarachtigheid van deze bewering door een bevoegde specialist werd onderzocht. Cognitieve gedragstherapie focust zich bovendien op gedragingen en daaraan verbonden gedachten (bv. Angst- en dwangstoornissen) en niet op geheugenproblemen. Bijgevolg is dit onvoldoende als verklaring voor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden."

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit de door verzoeker neergelegde medische attesten blijkt verder in het geheel niet dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Waar hij een nieuw medisch attest neerlegt, opgesteld door dezelfde arts als deze die het reeds eerder neergelegde en in de voormelde motieven besproken medische attest opstelde, dient immers te worden vastgesteld dat uit dit attest, net als uit het eerder voorgelegde attest, geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de opsteller van deze attesten geen psychiater is, doch een cognitief gedragstherapeut. In deze attesten wordt bovendien nergens enige diagnose gesteld of enige uitspraak gedaan over verzoekers psychische problemen. Hierin wordt enkel op algemene en vage wijze aangegeven dat verzoeker tijdens de sessies overspoeld kan worden door de flashbacks en de hiermee gepaard gaande emoties. Daarenboven blijkt daarbij dat zulks eenvoudigweg te verhelpen valt met een glaasje water en een korte pauze. Waar door de opsteller van deze attesten daarnaast wordt aangegeven dat verzoeker bij zijn intakegesprekken een groot aantal klachten rapporteerde, zoals slapeloosheid, geheugenproblemen, concentratieproblemen, verlies van interesse en plezier, benauwdheid, impulsiviteit, somberheid, intense emotiebeleving en flashbacks, blijken deze attesten verder louter te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker tijdens deze intakegesprekken. Dient daarbij voorts te worden vastgesteld dat nergens uit deze attesten blijkt dat verzoekers verklaringen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Evenmin spreekt één van de neergelegde attesten zich uit over de ernst van de verschillende klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker. Bovendien wordt er nergens in de betreffende stukken enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in deze attesten wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Integendeel wordt in deze attesten uitdrukkelijk gesteld dat deze werden opgesteld op vraag van verzoeker en dat hierin enkel wordt bevestigd dat verzoeker therapie volgt voor zijn klachten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker zelf gaf bij de aanvang van zijn procedure in dit kader bovendien uitdrukkelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt bovendien dat het gehoor bij de DVZ en de onderhouden bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze verklaring, vragenlijst en notities blijkt dat verzoeker tijdens zijn respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de voormelde medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werd geïdendeerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Nog daargelaten de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de inhoud van de door verzoeker neergelegde medische attesten, wordt in deze attesten immers nergens ingegaan op (mogelijke) oorzaak of oorzaken van verzoekers hierin omschreven psychische problemen; laat staan dat hierin uitspraak zou worden gedaan over de waarschijnlijkheid van enig causaal verband tussen de feiten ten grondslag van deze problemen en verzoekers medische problematiek. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers voormelde psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees danig worden ondermijnd door zijn handelswijze en gedragingen na zijn aankomst in Europa. Zo blijkt te dezen uit het niet-betwiste feitenrelaas dat verzoeker na aankomst in Europa naliet om onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans kreeg een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo vertoefde hij eerst in Bulgarije, alwaar zijn documenten in beslag zouden zijn genomen, reisde hij vervolgens verder via Servië en Kroatië naar Slovenië, werd hij van daaruit teruggestuurd naar Kroatië om daarna te worden teruggestuurd naar Servië, Macedonië en Griekenland alvorens hij in dit laatste land uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij diende dit verzoek bovendien enkel in omdat hij daartoe zou zijn verplicht en omdat hij er anders in de cel zou belanden (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.7). Daarenboven wachtte verzoeker de uitkomst van dit verzoek klaarblijkelijk niet af doch verliet hij Griekenland, ondanks dat hij er een kaart kreeg die tweemaal werd verlengd en ondanks dat hij er werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22), na aldaar anderhalf jaar te hebben gewerkt in het zwart. Vervolgens reisde hij naar Italië, om van daaruit via Frankrijk naar België door te reizen. Uiteindelijk diende alhier een verzoek om internationale bescherming in enkele dagen na zijn aankomst. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker na aankomst in Europa dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, dit verzoek bovendien niet spontaan indiende doch in Griekenland enkel om internationale bescherming verzocht om een celstraf te vermijden, de uitkomst van dit verzoek in Griekenland bovendien niet afwachtte en, dit meer dan anderhalf jaar later, ondanks dat hij er een verblijfskaart had en ondanks dat hij er werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, dit land verliet om elders een verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielmotieven en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, worden daarenboven op manifeste wijze ondermijnd doordat verzoeker meermaals en kennelijk tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten en de documenten die hij daarbij zou hebben gebruikt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende uw paspoort en uw vertrek uit Iran die de geloofwaardigheid van uw vervolging in Iran danig ondermijnen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken twee keer dat u Iran legaal met uw eigen paspoort had verlaten (Vragenlijst DVZ, vraag 29 en 37). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat u Iran op een illegale manier uit reisde, maar u wist niet meer zeker of dat dit met uw eigen paspoort was. In het paspoort waar u Iran mee uit reisde stond echter wel uw eigen naam, foto en geboortedatum. U verkreeg dit paspoort van het koppel waarmee u reisde. Nadat u in Turkije was aangekomen, diende u dit opnieuw af te geven (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u dan aan dat u niet met uw eigen paspoort Iran was uit gereisd – hoewel u hier later ook niet meer zeker over was -, maar dat enkel uw voornaam hetzelfde was en u hier niet verder naar had gekeken (CGVS II, p. 3-5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u enkel gezegd had gebruik gemaakt te hebben van een paspoort omdat men zonder niet kan vliegen (CGVS II, p. 4-5). Deze verklaring is geenszins voldoende voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Integendeel, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers ook dat u uw paspoort had weggegooid in Bulgarije (Vragenlijst DVZ, vraag 28 en 29), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat uw paspoort nog thuis lag (CGVS II, p. 3). Bovendien gaf u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat u niet gelet had op de naam van de vader die in uw paspoort stond waarmee u Iran verliet en u ook nooit gevraagd had naar de familienaam van het koppel waarmee u reisde (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan dat de familienaam van de man A. (...) was, maar dat u niet wist welke familienaam in het paspoort stond (CGVS II, p. 4-5). Geconfronteerd met het feit dat dit wel vreemd is dat u wel wist dat het uw eigen foto en voornaam was, maar dat u niet wist welke achternaam, stelde u dat de man met wie u reisde u bij uw eigen naam noemde, ook aan de paspoortcontrole (CGVS II, p. 5). Gezien u aanvankelijk eveneens verklaarde dat ook uw eigen geboortedatum in dat paspoort stond en u dus wel degelijk dit paspoort had ingekeken, houdt deze verklaring geen steek. Bovenstaande vaststellingen laten het vermoeden rijzen dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen is

met uw relaas (bv. eerdere verblijven in het buitenland, uw effectieve vertrekdatum uit Iran). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten sterk op de helling te staan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn verklaringen bij de DVZ waren, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij gaf er meermaals en in duidelijke bewoordingen aan dat hij zijn land verliet op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort. Zo verklaarde hij, gevraagd naar zijn persoonlijke documenten, spontaan: *“Ik ben legaal Iran verlaten met mijn PP. Maar in Bulgarije gooide ik het weg”* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.29). Later verklaarde hij nogmaals duidelijk dat hij Iran *“Legaal met eigen PP”* verliet (*ibid.*, nr.37). Voor het overige komt verzoeker aangaande het voorgaande niet verder dan een loutere en eenvoudige herhaling van een aantal van de verklaringen die hij omtrent de wijze waarop hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten en de documenten die hij daarbij zou hebben gebruikt aflegde gedurende zijn persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, omtrent deze verklaringen en zijn overige gezegden gedane vaststellingen. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten blijkt verder uit de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u dat in Bulgarije de politie de belangrijkste documenten betreffende uw gerechtelijke vervolging en hospitalisatie ten gevolge van het incident op oudejaarsavond 1393 (20 maart 2015) in beslag nam. U had deze farde in Turkije ontvangen – in opdracht van uw broer - van de man waarmee u reisde (CGVS I, p. 7/ CGVS II, 7-9). Uw bewering dat uw belangrijkste documenten in beslag werden genomen houdt in alle redelijkheid geen steek. Immers u gaf aan dat u niet wist welke exacte documenten in deze farde zaten en u had deze niet ingekeken (CGVS II, p. 8-9). Het is dan ook opmerkelijk dat uw broer u achteraf per post wel nog uw vonnis, wat in deze wel degelijk als een belangrijk document kan gezien worden, kon bezorgen omdat dit nog thuis lag, te meer u niet wist hoe en wanneer uw familie in het bezit was gekomen van het door u ingediende vonnis en u hier evenmin had achter geïnformeerd (CGVS II, p. 9). Dit gebrek aan kennis en interesse betreffende de kern van uw asielaanspraak wordt extra bevestigd doordat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts beperkt op de hoogte bent betreffende het verloop van deze juridische procedures die tegen u zouden lopen. Zo verklaarde u immers dat uw familie op de hoogte was van uw veroordeling op het moment dat zij de eerste brief ontvingen. U vroeg echter nooit wanneer zij deze eerste brief ontvangen hadden (CGVS II, p. 10). U gaf eveneens aan dat uw familie een advocaat raadpleegde, maar u kon zelf niet aangeven of dit voor of na uw vonnis was (CGVS II, p. 11). Deze advocaat ging met een brief naar het gerecht om de beslissing te heroverwegen, maar opnieuw had u nooit geïnformeerd wanneer dit was (CGVS II, p. 11). U kon niet duiden wanneer de rechtszaak tegen u van start ging (CGVS II, p. 8-9) en kon slechts vaagweg stellen dat het vonnis dateert van tussen de 7de en de 10de maand (CGVS II, p. 10). U wist evenmin tot welke gevangenisstraf u veroordeeld werd. U dacht iets tussen de tien en vijftien jaar als u keek naar de straf voor de wetsartikelen waar u voor veroordeeld werd want die straf werd uitgesproken in uw afwezigheid (CGVS II, p. 12). Gevraagd of er iemand geïnformeerd had, stelde u dat uw advocaat geen inzage had gekregen in uw dossier (CGVS II, p. 12). Dat u of uw familie echter niet zou weten welke straf er werd uitgesproken is echter weinig aannemelijk gelet op uw beweringen dat uw familie heel wat gerechtelijke documenten thuis ontvangen had, uw moeder aansprakelijk werd gesteld in uw afwezigheid en uw advocaat het gerecht had gevraagd om hun beslissing te heroverwegen (CGVS II, p. 11 en p. 13). Aansluitend is het trouwens opvallend dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat uw broer u in Iran had verteld dat u veroordeeld was tot een celstraf van 10 jaar (CGVS I, p. 14). Uw gebrek aan kennis betreffende elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U rechtvaardigde uw gebrek aan informatie en kennis door te stellen dat u in die periode herstellende was of niet in staat was om u hierover te informeren (CGVS II, p. 8, 9, 10, 11). Rekening houdend met dat u na uw herstel en uw vertrek uit Iran in 2016 nog steeds contact had met uw familie en dus de mogelijkheid had deze informatie te bekomen (CGVS I, p. 4), overtuigt deze rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie geenszins. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Blijkens een lezing van het verzoekschrift, voert verzoeker ook ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar hij verwijst naar zijn voorgehouden mentale problemen, dient te worden opgemerkt dat deze, gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, geenszins een verklaring kunnen bieden voor de voormelde vaststellingen.

Hoe verzoeker met zijn loutere verwijzing naar het neerleggen van (de kopieën van) zijn documenten afbreuk zou kunnen doen aan de gedane vaststellingen inzake de beweerde inbeslagname van zijn documenten in Bulgarije, zijn onwetendheid dienaangaande en zijn onwetendheid omtrent het door hem neergelegde vonnis, kan verder niet worden ingezien.

Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe te herhalen dat hij indertijd herstellende was en de procedure niet kon volgen, opnieuw aan te geven dat hij zich daardoor in Iran niet kon informeren en eenvoudigweg te ontkennen dat verwacht kon worden dat hij zich nadien, via het contact met zijn familie, zou hebben geïnformeerd. Hiermee doet verzoeker in het geheel geen afbreuk aan de voormelde motieven. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers weldegelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen en dermate slecht op de hoogte bleek omtrent het voorgaande, getuigt van een bijzonder verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet manifest afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen problemen en vrees voor vervolging.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts dient er tevens gewezen te worden op een aantal incoherenties die werden vastgesteld in de door u neergelegde documenten. Zo stelde u beschuldigd en veroordeeld te zijn voor het verstoren van de openbare orde, het beledigen van de islamitische waarden, het belemmeren van de rechtsgang en het beledigen van een ambtenaar in dienst (CGVS II, p. 11). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt echter dat u voor het verstoren van de openbare orde niet werd veroordeeld. Geconfronteerd hiermee, bleef u echter bij uw bewering dat u ook veroordeeld werd voor het verstoren van de openbare orde. Het louter blijven volharden van deze bewering, is echter onvoldoende om voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Sterker nog, uit het vonnis blijkt louter dat u veroordeeld bent tot het betalen van een boete en geenszins tot een gevangenisstraf, zoals u beweerde (CGVS II, p. 12). Wat betreft de door u ingediende oproepingsbrieven stelde u dat één ervan aan u gericht was en dat, omdat u niet ging, uw moeder werd opgeroepen omdat zij uw wettelijke voogd was (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat uit de data op de oproepingsbrieven blijkt dat deze van uw moeder eerst kwam, gevolgd door deze die aan u gericht was, stelde u dat er meerdere brieven zijn toegekomen en u niet weet welke eerst is aangekomen en er hoogstwaarschijnlijk eerder oproepingsbrieven voor u waren toegekomen (CGVS II, p. 13). Deze verklaring is echter geenszins voldoende gezien u nooit informeerde welke brieven er toekwamen en u dit louter veronderstelde (CGVS II, p. 13). Opnieuw dient er vastgesteld te worden dat u een opvallend gebrekkige kennis vertoont betreffende het verloop van uw beweerde juridische problemen. Uw bemerking na afloop van het persoonlijk onderhoud via een schrijven van uw advocaat dat de tolk deze oproepingsbrieven in een verkeerde volgorde zou hebben weergegeven, volstaat gelet op de genoemde data en personalia in de betrokken oproepingsbrieven niet om deze vaststelling te weerleggen. Tot slot dient er op gewezen te worden dat u niet kon aantonen dat uw zus, die eveneens betrokken was bij het incident op oudejaarsavond 1393 (20 maart 2015), hierom veroordeeld werd (CGVS II, p. 6-7)”.

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij stelt te volharden in zijn verklaringen inzake het vonnis en zijn veroordeling en twijfel tracht te zaaien over de inhoud van het vonnis, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op generlei wijze aantoonst dat de inhoud van het vonnis in kwestie niet zou overeenstemmen met wat verweerder hieromtrent motiveert. De vertaling van het betreffende vonnis is daarenboven weldegelijk in de map ‘documenten’ in het administratief dossier opgenomen en hieruit blijkt genoegzaam dat verzoeker, hoewel hij anderszins beweerde, niet werd veroordeeld omwille van het verstoren van de openbare orde. Integendeel wordt expliciet gemotiveerd waarom hij hieraan niet schuldig is en wordt hij hiervan vrijgesproken. Verder blijkt hieruit duidelijk dat verzoeker niet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en, dit in tegenstelling met wat hij verklaarde, enkel een boete opgelegd kreeg. Aldus ontkracht verzoeker de motieven inzake de incoherenties tussen zijn verklaringen en het vonnis, dit omtrent zowel de feiten waarvoor hij zou zijn veroordeeld als de straf waartoe hij zou zijn veroordeeld, niet.

Door eenvoudigweg te ontkennen dat zijn verklaringen over de opeenvolgende oproepingsbrieven incoherent waren, doet verzoeker verder in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze oproepingsbrieven en zijn hierover afgelegde verklaringen gedane vaststellingen.

Met zijn verwijzing naar het tijdsverloop sedert het incident, kan verzoeker de voormelde vaststellingen verder in het geheel niet vergoelijken. Gezien hij de voormelde documenten zelf neerlegde ter adstructie van zijn verzoek om internationale bescherming en gezien, zoals reeds hoger werd aangegeven,

redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoeker zich terdege zou hebben geïnformeerd over zijn problemen en situatie, mocht van hem worden verwacht dat hij over deze documenten gedegen verklaringen zou afleggen. Dat hij hiertoe niet bij machte bleek en aldus eveneens heeft nagelaten om zich terdege te informeren over de inhoud van de stukken die hij zelf neerlegde ter staving van zijn verzoek, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor deze stukken en dit verzoek en doet kennelijk afbreuk aan zowel de ernst als de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen en vrees. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en de hieruit voortgesproten vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Ten slotte gaf u ook aan een vrees te hebben omdat u Iran illegaal had verlaten (CGVS II, p. 14). Zoals reeds aangehaald heeft u geen duidelijkheid gegeven op welke manier u Iran heeft verlaten. Hoe dan ook blijkt uit de informatie dat ook al gebeuren er controles in de luchthaven van personen die terugkeren vanuit het buitenland naar Iran, uit niets blijkt echter dat Iraniërs die na een illegale vlucht en eventueel een afgewezen verzoek tot internationale bescherming terugkeren naar Iran zouden worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen, louter en alleen omwille van deze illegale vlucht en hun verzoek tot internationale bescherming. Bijgevolg kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, niet worden afgeleid dat u zou worden vervolgd louter en alleen omwille van een illegaal vertrek uit Iran.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door verzoeker niet op dienstige wijze aangevochten of weerlegd. Zoals reeds hoger bleek, gaf verzoeker geen geloofwaardig relaas inzake zijn uitreis uit Iran. Derhalve toont hij niet aan dat deze uitreis illegaal zou zijn geschied. Verder haalt verzoeker geen informatie aan die afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motivering of de informatie waarop deze stoelt. Uit de informatie die verzoeker citeert blijkt immers, net als uit de informatie zoals gehanteerd door verweerder, dat er in Iran geen wet is die een asielaanvraag in het buitenland strafbaar stelt, dat de hierin aangehaalde bron nog nooit had gehoord van asielzoekers die bij een terugkeer in de problemen gekomen waren (omwille van hun verzoek in het buitenland), dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende asielzoekers en dat deze autoriteiten evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risico liepen, lopen bij een terugkeer naar Iran een groter risico om in de aandacht te lopen van de Iraanse autoriteiten.

De algemene informatie die verzoeker citeert en bij het verzoekschrift voegt is voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Iran daadwerkelijk zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de ‘map documenten’ in het administratief dossier, kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De gerechtelijke documenten, met name het vonnis, de oproepingsbrieven en de brief van verzoekers Iraanse advocaat, worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake deze documenten. Dat zich verscheidene incoherenties voordeden tussen verzoekers verklaringen en deze stukken en dat verzoeker zelf een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde en zich niet bleek te hebben geïnformeerd over deze stukken, maakt immers eveneens dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Hoe dan ook kan aan zulke documenten hoogstens een ondersteunende bewijskracht worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

De overige documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Uw identiteit wordt hier niet betwist. (...) De envelop toont enkel aan dat u documenten ontving, wat hier niet betwist wordt. Wat betreft uw medische documenten tonen deze enkel aan dat u medische problemen kende, maar tonen niet aan in welke omstandigheden u deze opliep. De brief van uw

gedragstherapeut werd reeds hierboven besproken. De links naar de filmpjes bevatten fragmenten waarin u niet voorkomt."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT